Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 31. grudnia 1907. **Część XXVI.**

Nr. 166.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 21. grudnia 1907 L. 141.822, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 23. lipca 1906, Dz. u. kr. Nr. 125, o regulacyi rzeki Pełtwi z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 16. października 1907, L. 32.161.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125, o regulacyi rzeki Pełtwi z dopływami.

§ 1.

Regulacya rzeki Pełtwi z dopływami, tudzież nawodnienie gruntów nadbrzeżnych jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, i ma być wykonaną w myśl § 6 ustawy z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi i melioracyi służyć ma zatwierdzony reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 28. września 1906 L. 29.986, projekt Wydziału krajowego z roku 1898, który preliminuje koszta regulacyi na 3,900.000 K, koszta zaś nawodnienia na 1,870.000 K, razem 5,770.000 K.

W projekcie tym mają być wprowadzone zmiany zaproponowane w protokole komisyi reambulacyjnej z dnia 14. lipca 1904. Wydział krajowy jest

jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w projekcie w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya i melioracya obejmuje następujące roboty:

a) Roboty regulacyjne.

1. Regulacyę i obwałowanie Pełtwi od Lwowa do ujścia do Bugu na długości 60·835 km.;

2. regulacyę 17 dopływów Pełtwi (Gołogórki, potoku Kutkorskiego, Jaryczówki, Przegnojówki, Białki, młynówki Białki, Mikłaszówki, Malechówki, potoku ze Zboisk, potoku z Lesienic, potoku z Podborza, potoku ze Zniesienia, potoku z Krzywczyc, potoku z Hołoska wielkiego, potoku Kleparowskiego, potoku z Hołoska małego i młynówki do stawu Biernata) łącznej długości 34·952 km.;

3. budowę mostów: 15 na Pełtwi (z tych 1 most w połączeniu ze szluzą), 21 na dopływach Pełtwi i przepustu kolejowego na kanale Barszczowickim i 1 przepustu na młynówce w trakcie gościńca Żółkiewskiego;

4. budowę przepustów wałowych: 89 w wałach Pełtwi a 14 w wałach dopływów;

5. budowę 8 brodów brukowanych (5 na Gołogórce, a 3 na Mikłaszówce);

6. trzy szluzy murowane: 1 na Pełtwi w km. 57·838, 1 na potoku z Hołoska wielkiego i 1 na potoku Kleparowskim dla młynówek;

7. budowę 2 stopni betonowych przy ujściu potoków z Hołoska wielkiego i Kleparowa, oraz 11 rynien brukowanych przy ujściu rowów do Pełtwi;

8. budowę 1 akwaduktu dla młynówki Biernata.

b) Roboty melioracyjne

1. budowę 10 szluz do nawodnienia: 2 na Pełtwi w km. 39·150 i 54·890, a 8 na dopływach (1 na Gołogórce, 1 na kanale Barszczowickim, 2 na Malechówce, 1 na Mikłaszówce, 1 na kanale Zuchorzyckim, 1 na potoku ze Zboisk i 1 na potoku Lesienickim);

2. wykonanie 356·51 km. rowów dla osuszenia i nawodnienia;

3. budowę 158·381 km. wałków dla nawodnienia zalewowego;

4. budowę 331 wpustów i upustów;

5. budowę 14 akwaduktów;

6. budowę 9 szluzek rozdziałowych, 250 szluzek skrzynkowych i 42 zastawek;

7. budowę 301 mostków i 7 brodów;

8. budowę 48 stopni betonowych i 144 stopni faszynowych na rowach dla złagodzenia spadu.

c) Utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat czternaście i trwać ma od wiosny 1907 do jesieni 1920.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem roboty na rzece Pełtwi i dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłatę i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125, datki kraju państwa i przymusowej spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 2,308.000 K w czternastu ratach rocznych od roku 1907 do roku 1920, z których pierwsze cztery raty płatne w latach 1907 do 1910 wynosić mają po 128.220 K, dalszych zaś dziesięć rat po 179.512 K rocznie;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 2,308.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w czternastu ratach rocznych od roku 1907 do roku 1920, z których pierwsze cztery raty płatne w latach 1907 do 1910 wynosić mają po 128.220 K, dalszych zaś dziesięć rat po 179.512 K rocznie;

c) 10% datek państwowej dotacyi wodnej w kwocie 577.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w czternastu ratach rocznych od roku 1907 do roku 1920, z których pierwsze cztery raty płatne w latach 1907 do 1910, wynosić mają po 32.055 K, dalszych zaś 10 rat po 44.878 K rocznie;

d) 10% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 577.000 K w czternastu ratach rocznych od roku 1907 do roku 1920, z których pierwsze cztery raty płatne w latach 1907 do 1910 wynosić mają po 32.055 K, dalszych zaś dziesięć rat po 44.878 K rocznie.

Datki państwa pod b) i c) wyszczególnione stanowić mają maximum świadczenia państwa, tak iż wszelkie działy Administracyi państwowej, przedsiębiorstwa i fundusze dotowane przez państwo zostają uwolnione od datków konkurencyjnych przymusowej spółki wodnej.

Na pokrycie datków państwa, lub też części tych datków zaciągnie Wydział krajowy na podstawie upoważnienia udzielonego mu ustawą z dnia 24. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 123, pożyczkę umarzalną do wysokości 2,885.000 K w gotówce. Raty anuitetowe tej pożyczki uiszczać będzie skarb państwa, a mianowicie: państwowy fundusz melioracyjny w wysokości 80%, a państwowa dotacya wodna w wysokości 20%.

W razie opóźnienia w zawiązaniu przymusowej spółki wodnej mają być raty datku spółki wodnej zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na 3%-wym rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy trzem zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego. Jeden z kierowników budowy podejmie roboty regulacyjne na Pełtwi od ujścia do Bugu w górę, drugi od km. 21·5 w Pełtwi w górę, trzeci zaś od km. 56·2 w Zniesieniu do Lwowa.

Od roku 1911 przydzieli Wydział krajowy do budowy czwartego urzędnika technicznego, który się zajmie przedewszystkiem wykonaniem robót melioracyjnych mniejszych objektów. Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach oceny materyałów i robocizny itp. dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu służy w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast

dyet i kosztów w podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany, który wynosi dla praktykanta technicznego 180 K, dla inżyniera-adjunkta 210 K, dla inżyniera II. klasy 240 K, dla wyższych zaś urzędników technicznych 300 K. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyet, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 kilometr przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, płaca tychże w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymanie delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu budowy. Udzielenie innych, w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego. — Kierownicy budowy przeprowadzają zajęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów i wałów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15-go każdego następnego miesiąca) przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany zażądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak dla wydobywania materyałów budowlanych, odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazwisk właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym lub sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej, znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo, jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwem.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. Stan powietrza;
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur:
3. oznaczanie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
4. odbiór materyałów budowlanych;
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą;
6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;
7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego miesiąca zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa, jak i Wydziałowi Spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i Wydziału Spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące. Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy, mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) Z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;
b) z kierownika budowy;
c) z delegata Wydziału Spółki.

Z wymienionych członków komisyi mają jednak tylko delegaci Administracyi państwa i Wydziału krajowego głos rozstrzygający. W komisyi tej

weźmie ewentualnie udział urzędnik techniczny, delegowany przez Ministerstwo rolnictwa, tudzież spraw wewnętrznych, a w tym celu ma być wcześnie zawiadomione Ministerstwo rolnictwa o miejscu i terminie zebrania się tej komisyi.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy Administracyi Państwa i Wydziału krajowego. Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udzieli się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, gdy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmią się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy, obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. p. p. Nr. 33) osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu, datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi Spółki oraz kierownikom budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału Spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 (Dz. u. kr. Nr. 68).

Nr. 167.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 20. grudnia 1907 L. 145.313, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu podatkowego dla miasta Lwowa.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 1. listopada 1907 zezwolić najmiłościwiej na utworzenie odrębnego urzędu podatkowego dla miasta Lwowa. Urząd ten, który nosić będzie nazwę: „C. k. Urząd podatkowy dla miasta Lwowa," rozpocznie swą czynność urzędową z dniem 1. stycznia 1908 i obejmie okręg miasta Lwów, a w obrębie tego okręgu wszystkie agendy, które należały do dotychczasowego urzędu podatkowego we Lwowie.

Przy dotychczasowym urzędzie podatkowym pozostać mają po dokonanym podziale jedynie gminy Lwowskiego okręgu podatkowego; to też ten urząd nosić będzie od dnia 1. stycznia 1908 nazwę „C. k. Urząd podatkowy Lwów (powiat)".

Niniejsze obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 14. listopada 1907 L. 81.165.

Prokopowicz w. r.

Nr. 168.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. grudnia 1907 L. 121.794, w sprawie zezwolenia gminie Sanok na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na podstawie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sanok na pobór 80% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, począwszy od r. 1908 do końca r. 1912.

Lwów, dnia 13. grudnia 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 169.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 30. grudnia 1907 L. 23.674/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Majdan Sieniawski, powiatu Jarosławskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 30 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Majdan Sieniawski, powiatu Jarosławskiego z tem, że meldowanie obcych odbywać się ma w c. k. Ekspozyturze policyi w Majdanie Sieniawskim.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 170.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. grudnia 1907 L. 121.796, w przedmiocie opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku w Strzyżowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Strzyżów na dalszy pobór od 1. stycznia 1908 w dotychczasowej wysokości opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku, przyzwolony ustawą z dnia 29. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 56 i przedłużony rozporządzeniem Wydziału krajowego z 20. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 29, a to co do napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku na lat pięć t. j. do końca r. 1912, zaś co do opłaty gminnej od piwa po 2 K od hektolitra tylko na lat dwa t. j. do końca roku 1909.

Zarazem zastrzega Wydział krajowy, że gmina Strzyżów nie będzie mogła dochodu z powyższych opłat na czas po koniec r. 1910 zabezpieczyć inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.